

ἀδιαιλείπτως τὴν κεφαλὴν. Διπλώσας δὲ αὐτὸ βραδέως, τὸ ἠσπάσθη, ἔπειτα ὑψώσας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ μετώπου καὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, ὅπως συνειθίζουσιν οἱ Τοῦρκοι γὰρ ἐπιδεικνύουσι τὸν ἄκρον αὐτῶν σεβασμὸν, τὸ ἔθηκεν ἀσφαλῶς ἐντὸς τοῦ κόλπου. Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρισταμένους ἔπεν· «Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔχει δίκαιον. Κατὰ τὸ φερμάνιον, τὸ ὁποῖον ἔχει παρὰ τοῦ Σουλτάνου, ὄχι μόνον τὰ ἰδικά σου, Χατζῆ Ἀλῆ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδικά μου δύναται νὰ πύση καὶ νὰ σύρη. Προσέχετε εἰς τὸ ἐξῆς τοὺς ἔχοντας τοιοῦτο φερμάνιον νὰ μὴ καταγγέλλετε.»

Ζ.

Η ΓΟΡΓΟΝΑ

Μέσ' ἔς τὸ πλατὺ τὸ πέλαγος καράβι ταξειδεύει.
Τριγύρω νύχτ' ἀπλώνεται...
Καὶ μὲ τ' ἀγέρι π' ἀλαφρὰ τὰ κύματα χαιδεύει.
Τὸ μπρίκι τ' ἀσπροφόρετο κουιέται, ἀργοσαλεύει
Σὰν νύφη π' ὄλο καὶ λυγὰ καὶ γλυκοκαμαρώνεται.

Μὰ ἔαφνω ἴσάν νὰ κάρφωσεν ἄμμουδιαστὸ ἄκρο-
[γιάλι]

Τῆς δυὸ του ἄγκυραις μαζί,
Τὸ μπρίκι στέκει καὶ ἔμπροστὰ ἔς τὴν πλώρη του
[προβάλλει]

Γοργόνα θαλασσόδρεχτη μ' ἀγριωπὸ κεφάλι·
— Ὁ βασιλιάς Ἀλέξανδρος ἀπέθανε γιὰ ζῆ;

Βροντολογᾷ τὸ στόμα της, καὶ τὰ νερά ἀναδεύει
Μὲ τῆ ψαλίσεια τῆς οὐρά,

Καὶ τὸ γυναϊκεῖό της αὐτὴ ἀπόκρισι γυρεύει·
— Ὁ βασιλιάς Ἀλέξανδρος ἔς τὸν κόσμον βασιλεύει,
Ὁ ναύτης ἀποκρίνεται, ζωὴ νάχης, κυρά!

Ἄλλοιμονο ἂν τῆς ἔλεγε πῶς εἶνε πεθαμένος
Ἄπὸ τὰ χρόνια τὰ παλιὰ!..

Εὐθὺς τὴν ἴδια τῆ στιγμῇ ὁ ναύτης ὁ καυμένος
Μαζὶ μὲ τὸ καράβι τοῦ θά' βούλιαζε πνιγμένος
Καὶ ἡ Γοργόνα θάρχιζε νὰ κλαίῃ τὸν βασιλιά.

Μὰ τόρα πῶμαθε πῶς ζῆ, τὴν ὄψι της ἀλλάζει
Καὶ μ' ὀμμορφαίσις στολιέται·

Γίνεται κόρη λυγερή, ἔς τὰ κύματα πλαγιάζει,
Μὲ δυὸ ματάκια ὀλόγλυκα τριγύρω τῆς κυτάζει,
Κι' ἀπ' τὰ ξανθὰ της τὰ μαλλιά τὸ πέλαγος φωτίζεται.

Τὸ μπρίκι πάλι ἔκινᾷ καὶ σιγαλ' ἀρμενίζει
Ἐς τὴ θάλασσα τῆ γαλανῇ

Καὶ ἡ Γοργόνα ἔς τὸν ἄφρον ἴσάν γλᾶρος φτερουγίζει,
Δύρα κρατᾷ ὀλόχρυσον καὶ παίζοντας ἀρχίζει
Νὰ τραγουδῇ ἔς τὸ πέλαγος μ' οὐράνια φωνή.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

1 Ἐκ τῶν «Ἐθουλίων».

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐν ζαχαροπλαστείῳ.
Ὁ πελάτης, εἰς νεανίσκος, παραπονεῖται ὅτι
τὸ γλυκίσμα ποῦ τοῦ ἔδωκαν δὲν ἦτο καθόλου
φρέσκο.

Ὁ ζαχαροπλάστης πειραχθεὶς τοῦ λέγει μὲ
θυμὸν:

— Σ' ἐσᾶς εὐρέθηκε νὰ μὴν ἀρέσῃ!... Πρὶν
ἀκόμη ἐσεῖς νὰ γεννηθῆτε, ἐγὼ ἄρχισα νὰ φτεία-
νω γλυκίσματα...

— Τὸ πιστεύω, ἀπαντᾷ ὁ πελάτης, καὶ ἴσως
ἀπὸ ἑκεῖνα ἦτον καὶ τοῦτο ποῦ μοῦδωκες!

— Πῶς ἐδέχθηκες, ἀδελφε, νὰ δώσῃς τὴν κό-
ρην σου εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε
σὲ εἶχε τόσο κακολογήσει;

— Ἐνοια σου, γιατί μαζὺ μὲ τὴν κόρην τοῦ
δίωκα καὶ γιὰ πενθερὰν τὴν γυναϊκά μου, ἡ ὁποία
ἔχει νὰ τοῦ κάμῃ τόσο ἔξυλαις τῆς ἡμέραις, ποῦ
νὰ μὴν ἔχη καθόλου ἀνάγκη ἀπὸ ἑτεῖο!

Ὁ Νίκος καὶ ὁ Γεωργάκης πιάνονται ἔς τὰ
γερά, κτυποῦνται καὶ κατόπιν ἀρχίζουν νὰ κλαίουν
καὶ οἱ δύο. Ὁ πατήρ των, ὅστις τοὺς εἶδε νὰ μαλ-
λώνουν, καὶ θέλει νὰ τοὺς συνδιαλλάξῃ, λέγει
πρὸς τὸν ἑπταετῆ Νίκον:

— Νίκο, δὲν σοῦ εἶπα ὅτι ὁ φρονιμώτερος
πρέπει πάντοτε νὰ ὑποχωρῇ;

— Ναί, μὰ ὄλο ἐγὼ δὲν θέλω νάμαι ὁ φρο-
νιμώτερος ἄς εἶνε μιὰ φορὰ καὶ ὁ Γεώργης!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ ἀνατροφή εἶνε διὰ τὸν ἄνθρωπον ὅτι ἡ
γλυπτικὴ διὰ τὸν ἄξεστον λίθον. Πολλάκις ἐν
ἀγροίκῳ ἀνθρώπῳ κρύπτονται λαμπρότατα φυσι-
κὰ δῶρα, τὰ ὁποῖα ἠδύναντο νὰ ἀναδείξωσιν αὐτὸν
ὑπέροχον ἄνδρα, τὰ ὁποῖα ὅμως χάνονται ἐλλεί-
ψει ἀνατροφῆς.

Ὁ εὐτυχῆς δύναται νὰ κάμῃ καὶ ἄλλον εὐτυ-
χῆ· τοῦτο δὲ πράττων αὐξάνει τὴν ἰδίαν αὐτοῦ
εὐτυχίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἡ θανατικὴ ποινὴ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς πρὸ
πολλοῦ κατηρηγμένη ἐν Βελγίῳ, καθ' ὅσον εἰς
πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς εἰς αὐτὴν καταδικαζο-
μένους ὁ βασιλεὺς ἀπονέμει χάριν, μεταβάλλων

τὴν ποινὴν των. Τοῦτο δὲ συμβαίνει, οὐχὶ διότι οἱ πολιτικοὶ τοῦ Βελγίου ἄνδρες εἰσὶν ἐναντίοι τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ἀλλὰ διότι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ὤμοσεν ὅτι οὐδέποτε θά ἐπιτρέψῃ τοιαύτην τινὰ ἐκτέλεσιν. Ἴδου δὲ διατί.

Τῷ 1856, εἰς τῶν κατοίκων τῆς Γάνδης κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὡς αὐτουργὸς φοβεροῦ κακουργήματος. Ὁ συνηγόρος αὐτοῦ ὄραμὼν εἰς Βρυξέλλας παρουσιάσθη εἰς τὸν βασιλέα Λεοπόλδον τὸν Α' καὶ ἐξέθετο αὐτῷ τὴν ἱστορίαν τοῦ τε κακουργήματος καὶ τῆς δίκης. Πεποιθὼς ὅτι ὁ πελάτης αὐτοῦ ἦτο ἀήφως, κατέδειξεν εἰς τὸν βασιλέα τὰ ἀσθενῆ τῆς κατηγορίας σημεῖα καὶ τὴν πλάνην, εἰς ἣν εἶχεν ὑποπέσει τὸ δικαστήριον. Ὁ δικηγόρος εἶχε φήμην τιμίου ἀνδρός, ὁ δὲ βασιλεὺς βλέπων αὐτὸν μετὰ τσαύτης θερμοτήτος συνηγοροῦντα ἐπέστη ὅτι εἰλικρινῶς ἐλάλει λαθῶν δὲ τὸν κάλαμον ἠτοιμάζετο νὰ υπογράψῃ τὴν χάριν, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ βασίλισσα. Τὸ κακούργημα ἐκεῖνο εἶχε προξενήσει φοβερὰν ἐντύπωσιν εἰς τὸ δημόσιον καὶ ἰδίως εἰς τὰς γυναῖκας. Ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἐντυπώσεως ταύτης, ἡ βασίλισσα ἐλάλησε σφοδρότατα κατὰ τοῦ καταδίκου καὶ παρεκάλει τὸν βασιλέα νὰ μὴ παρεμβάλλῃ πρόσκομμα εἰς τὴν πορείαν τῆς δικαιοσύνης. Ὁ βασιλεὺς ἐνέδωκεν εἰς τῆς συζύγου του τὰς παρακλήσεις, καὶ ὁ καταδίκος ἐκαταμήθη.

Μετὰ πέντε ἔτη ἕτερον κακούργημα διεπράχθη ἐν Γάνδῃ, οὗτινος ὁ αὐτουργὸς συλληφθεὶς καὶ καταδικασθεὶς εἰς θάνατον ὠμολόγησεν ὅτι εἶχε διαπράξει καὶ τὸ πρὸ πενταετίας, δι' ὃ εἶχε καταδικασθῆ καὶ τιμωρηθῆ εἰς ἀήφως.

Ἡ βασίλισσα τοῦτο μαθούσα ἔμεινεν ἐμβρόντητος, οὐδέποτε δὲ ἐλησμόνησε τὸ φοβερὸν ἐκεῖνο δικαστικὸν λάθος. Κατὰ δὲ τὰς τελευταίας στιγμὰς τῆς ζωῆς της, προσκαλέσασα ἐν τῇ ἐπιθανατίῳ κλίνῃ τὸν υἱὸν της, ἀπήτησεν ἀπ' αὐτοῦ ὅπως ὀρκισθῆ ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς βασιλείας του οὐδέποτε θά ἐπιτρέψῃ τὴν ἐκτέλεσιν θανατικῆς ποινῆς.

Ὁ βασιλεὺς ὀρκισθῆ, καὶ ἐτήρησεν ἄχρι τοῦδε θρησκευτικῶς τὸν ὅρκον του.

Ὁ διάσημος ζωγράφος Ὀράτιος Βερνὲ ἐκάθητό ποτε ἰχνογραφῶν παρὰ τὰς ὄχθας τῆς παρὰ τὴν Γενεύην λίμνης. Εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν δύο νεαὶ Ἀγγλίδες ἰχνογράφουν ἐπίσης. Ἡ μία τούτων πλησιάσασα παρετήρησε τὸ ἰχνογράφημα τοῦ γηραιῦ καλλιτέχνου, καὶ ἤρξατο νὰ εὐρίσκη ἑλλείψεις καὶ νὰ διδάσκῃ αὐτὸν τίνι τρόπῳ ἠδύνατο νὰ τὰς διορθώσῃ. Ὁ καλλιτέχνης ἀκροασθεὶς αὐτῆς προσεκτικώτατα, τὴν εὐχαρίστησεν εἰπὼν ὅτι θά προσπαθῆσῃ νὰ ὠφεληθῆ ἐκ τῶν μαθημάτων της. Τὴν ἐπιούσαν, ἐπιβιθασθεὶς, εὔρεν ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τὴν νεαρὰν αὐτοῦ τῆς προτεραίας διδάσκαλον, ἣτις μόλις τὸν εἶδε δραμοῦσα πρὸς αὐτὸν τῷ εἶπε: — Κύριε, ὡς Γάλλος πρέπει νὰ

γνωρίζητε τὸν Ὀράτιον Βερνὲ, ὅστις ὡς μαθητὴν εἶνε ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου. Δεῖξατέ μοι αὐτὸν σὰς παρακαλῶ. — Καὶ τόσῳ πολὺ ἐπιθυμεῖτε νὰ τὸν γνωρίσητε; εἶπεν ὁ καλλιτέχνης. — Ὡ! ναὶ! ἀπήνησεν ἡ νεαρὰ Ἀγγλίς. — Τότε, δεσποινίς, μάθετε ὅτι εἶνε ἐκεῖνος, ὅστις ἔλαβε τὴν τιμὴν νὰ λάβῃ παρ' ὑμῶν ἐν μάθημα ζωγραφικῆς χθὲς τὴν πρωΐαν, εἶπεν ὁ καλλιτέχνης γελῶν. Ἐκαστος ἐννοεῖ τὴν ταραχὴν τῆς πτωχῆς νεάνιδος ἀκουσάσης ταῦτα.

Ὁ κ. Δουπέν, οὗτινος εἶνε γνωστὴ ἡ ἀνεξαρτησία τοῦ χαρακτήρος, συζητῶν ποτὲ μετὰ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου, εἶπεν αὐτῷ: «Μεγαλειότατε, ὡς πρὸς τοῦτο οὐδέποτε θά συμφωνήσωμεν». — «Τὸ ἐφοβούμην, ἀπήνησεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμων νὰ σὰς τὸ εἶπω».

Ἰδρῦθη ἐν Παρισίοις Ἑταιρία σκοποῦσα τὴν ὑποστήριξιν τῆς ἐγκαταστάσεως ἀποίκων ἐν ταῖς ὑπερωκεανείαις γαλλικαῖς κτήσεσιν, ἄνευ διακρίσεως πολιτικῶν ἢ θρησκευτικῶν δοξαστῶν, τὴν διευκόλυνσιν τῆς μεταναστάσεως καὶ τὴν μελέτην τοῦ γεωργικοῦ καὶ βιομηχανικοῦ ἀποικισμοῦ. Ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας ἐξελέγη ἐπιτροπὴ ἐν Παρισίοις ἐδρεύουσα, ἣτις ἀσχολεῖται ἤδη περὶ τὴν ἐν τῇ κοινῇ ἔδρᾳ συγκέντρωσιν πάσης πληροφορίας ἀφορώσης τὰς ἀποικίας, ὅπως ἀνακοινώσῃ ταύτας εἰς τὰ μέλη της. Αἱ πληροφορίες αὗται καθίστανται γνωσταὶ διὰ δημοσιευμάτων, δημοσίων διαλέξεων καὶ τῶν τοιούτων. Ἡ ἐπιτροπὴ θέλει δημοσιεύσει δελτίον πρὸς κοινὴν συνεννόησιν τῶν ἐταίρων.

Ἐν Νεᾷ Ὑόρκῃ σχεδὸν ἀδύνατον ἀποβαίνει πλέον εἰς τὰ πτηνὰ νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰς ὁδοὺς αὐτῆς, τόσον πυκνὰ εἶνε τὰ σύρματα, ἅτινα ἐκτυλίσσονται ἄνωθεν τῶν ὁδῶν, ἀνήκοντα εἰς τηλεγράφους, τηλέφωνα, μικροφῶνα ἢ χρησιμεύοντα εἰς τὸν φωτισμὸν δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός ἢ μεταβίβασιν δυνάμεων ἠλεκτρικῶν κτλ. Οὐδεμία πολὺς οὐδ' αὐτὸ τὸ Λονδίνον δύναται νὰ παραβληθῆ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην πρὸς τὴν ἀκμαίως πάντοτε ὀργῶσαν πρὸς τὴν πρόοδον μητροπόλιν τῆς μεγάλης Ὑπερωκεανείου Δημοκρατίας.

Κατὰ ἀπογραφικὴν τινὰ σημείωσιν ἡ ἀναλογία τῶν μακροβίων ἐν τισὶ χώραις ἔχει ὡς ἐξῆς: ἐν Ῥωσίᾳ ἐκ τῶν ἐτησίως ἀποθνήσκοντων περὶ τὰς 10,000 ἔχουσιν ἡλικίαν ἄνω τῶν 90 ἐτῶν, ἐν τῇ Βορείῳ Ἀμερικῇ ἀποθνήσκουσιν ἐτησίως περὶ τοὺς 2,000 ἔχοντες ἡλικίαν ὑπὲρ τὰ 100 ἔτη, 500 τοιοῦτοι ἀποθνήσκουσιν ἐν Αὐστρίᾳ, 1600 ἐν Ῥωσίᾳ ὑπερβάντες τὸ 90^{ον} ἔτος, 50 ἐν Νορβηγίᾳ ὑπερβάντες τὸ 100 καὶ 180 ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπὲρ τὰ 100 ζήσαντες ὡσαύτως.